

мрачный-тъ день, когато ставали прѣговори-тъ за прѣдаваніе-то на градъ-тъ, церковната камбана бѣе, и църква-та ся напълня съ безмѣлвно множество. Бугенхагенъ застава на церковный-тъ амвонъ, и заговорва. На гражданы-тъ ся заповѣдва да ся прѣдадѣтъ; самъ Херцогъ-тъ гы подканя настоятелно да сторяты това; но Бугенхагенъ не може да гы свѣтѣва какво да направяты. Едно нѣщо, обаче, тѣ могѣтъ и трѣбва да сторяты — да ся моляты. Колко ревностно сѣ ся молили, нѣма нужда да ся каже. Но, когато излизали отъ храмъ-тъ, лица-та имъ ся виждали усмихнѣты. “Работы-тъ ни нѣма да отидѣтъ злѣ — ный гы прѣдадохмы въ рѣцѣ-тъ Божіи.”

Подиръ малко, градъ-тъ былъ отворенъ на Императоръ-тъ, и прѣдаденъ на Херцога Маврикія, съ условіе че само Германскы войници ще влѣзѣтъ въ него. Херцогъ-тъ увѣрилъ народъ-тъ, а особенно учителя-тъ, за благосклонность-тъ си къмъ тѣхъ, и че негово-то желаніе е, не да имъ отнеме нѣщо, но да имъ даде. Прѣзъ Октоврій, Университетъ-тъ былъ пакъ отворенъ, училищни-тъ столове ся напълнили изново съ ученицы, и прѣподаванія-та пакъ начнѣли въ классовѣ-тъ както по-прѣди. За голѣмѣ радость и у-